

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 10011 af 27/03/2012 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse 69-12 om kontanthjælp - tilbagebetaling - sanktioner - afgørelse - A-kasse - rådighedsvurdering

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000046-12

Ankestyrelsens principafgørelse 69-12 om kontanthjælp - tilbagebetaling - sanktioner - afgørelse - A-kasse - rådighedsvurdering

Resume:

En a-kasses afgørelse om manglende rådighed er ikke en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring mv.

Der er derfor ikke hjemmel til at stille krav om tilbagebetaling af kontanthjælp med henvisning til, at en borger ikke opfylder betingelserne for ret til dagpenge, fordi hun ikke står til rådighed.

De handlinger, som er omfattet af reglen om tilbagebetaling, er tilfælde, hvor borgere er omfattet af en egentlig sanktion i medfør af bekendtgørelse om selvforskyldt ledighed eller bekendtgørelse om sanktion til medlemmer af en arbejdsløshedskasse.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 190 af 24. februar 2012 - § 91, nr. 3

Afgørelse:

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg har i møde truffet afgørelse i NNs sag om, hvorvidt en a-kasses afgørelse om manglende rådighed er en sanktion i relation til aktivlovens § 91, nr. 3.

Resultatet er

- A-kassens afgørelse om manglende rådighed er ikke en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring mv.

Det betyder, at der ikke er hjemmel til at stille krav om tilbagebetaling af NNs kontanthjælp.

Vi er således kommet til samme resultat som Beskæftigelsesankenævnet i Statsforvaltningen YY.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderer, at en afgørelse fra a-kassen om manglende rådighed ikke er en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Det betyder, at der ikke er hjemmel til at fastsætte en tilbagebetalingsforpligtelse af den udbetalte kontanthjælp.

Vi har lagt vægt på, at a-kassen har standset udbetalingen af dagpenge med henvisning til, at NN ikke har søgt et tilstrækkeligt antal stillinger, og at hun derfor ikke står til rådighed.

Bestemmelserne om rådighed er ikke sanktionsbestemmelser. NN pålægges derfor ikke en sanktion. Hun opfylder ikke betingelserne for ret til dagpenge, fordi hun ikke står til rådighed.

Vi vurderer, at de handlinger, som er omfattet af reglen om tilbagebetaling, er tilfælde, hvor borgere er omfattet af en egentlig sanktion i medfør af bekendtgørelse om selvforskyldt ledighed eller bekendtgørelse om sanktion til medlemmer af en arbejdsløshedskasse.

Retten til dagpenge mistes således i tilfælde af udeblivelse fra samtale eller anden aktivitet, som jobcentret har indkaldt til. Der er i et sådant tilfælde tale om en egentlig sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring, og der er derfor i et sådant tilfælde hjemmel til at fastsætte en tilbagebetalingsforpligtelse af kontanthjælpen.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da Beskæftigelsesankenævnet traf afgørelse i sagen
- Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 19. oktober 2011
- Klagen til Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg af 1. november 2011
- Beskæftigelsesankenævnets genvurdering

As Kommune traf den 8. marts 2011 afgørelse om, at udbetaling af kontanthjælp sker mod tilbagebetaling i henhold til aktivlovens § 91, nr. 3, idet kommunen fandt, at NN var omfattet af en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring.

Beskæftigelsesankenævnet traf den 19. oktober afgørelse om, at kommunen ikke kunne stille krav om tilbagebetaling af ydet kontanthjælp med henvisning til, at NN havde fået en sanktion af sin a-kasse.

Beskæftigelsesankenævnet har begrundet afgørelsen med, at a-kassen har standset udbetaling af dagpenge med henvisning til Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 179 af 19. februar 2007. Bekendtgørelse nr. 179 af 19. februar 2007 indeholder ikke sanktionsbestemmelser, og der er derfor ikke hjemmel til at pålægge tilbagebetalingspligt af kontanthjælp i et tilfælde, hvor NN har mistet retten til dagpenge med henvisning til bekendtgørelse nr. 179 af 19. februar 2007.

As Kommune har klaget over Beskæftigelsesankenævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at kommunen ønsker sagen behandlet med henblik på belysning af personkredsen for tilbagebetaling efter aktivlovens § 91, nr. 3. Herunder med særlig stillingtagen til, om det udelukkende er borgere, som er omfattet af en sanktion i medfør af Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse om selvforskyldt ledighed nr. 178 af 19. februar 2007 kapitel 5 og Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 692 af 26. juni 2011 om sanktion til medlemmer af en arbejdsløshedskasse, der modsvarer personkredsen i aktivlovens § 91, nr. 3. Eller om begrebet ”sanktion” i aktivlovens § 91, nr. 3, skal betragtes mere bredt og efter samme principper som sanktioner i aktivlovens forstand efter aktivlovens §§ 35-43, således at det også må betragtes som en sanktion, hvis der er truffet afgørelse efter Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 179 af 19. februar 2007.

Beskæftigelsesankenævnet har ved genvurderingen bemærket, at aktivlovens sanktionsbestemmelser fremgår af aktivlovens §§ 35-43. I aktivlovens § 13, som ikke er en sanktionsbestemmelse, er fastsat bestemmelsen om udnyttelse af arbejdsmulighederne som betingelse for at modtage hjælp. Nævnet har ved afgørelsen lagt vægt på ordlyden i aktivlovens § 91, nr. 3, og til bemærkningerne i LF 62 02/03 under § 1, nr. 15, hvorefter der alene kan kræves tilbagebetaling, når en person er omfattet af en sanktion efter lov om arbejdsløshedsforsikring. Nævnet kan således ikke finde støtte for, at der kan pålægges tilbagebetalingspligt efter aktivlovens § 91, nr. 3 i et tilfælde, hvor retten til dagpenge er mistet med henvisning til bekendtgørelsen om rådighed, idet denne bekendtgørelse ikke indeholder sanktionsbestemmelser.